

УДК 351.74:67.9. 431

DOI: <http://doi.org/10.5281/zenodo.1193829>

М.О. ВОЛОШИНА,

здобувач Харківського національного університету внутрішніх справ,
м. Харків, Україна

ЗАКОНОДАВЧІ АСПЕКТИ КОНТРОЛЮ ЗА ТЕЛЕФОННИМИ РОЗМОВАМИ ПІДРОЗДІЛАМИ НАЦІОНАЛЬНОЇ ПОЛІЦІЇ

M.O. VOLOSHINA,

Applicant of a Ph.D., Kharkiv National University of Internal Affairs,
Kharkiv, Ukraine

LEGISLATIVE ASPECTS OF CONTROL OVER TELEPHONE CONVERSATIONS BY UNITS OF THE NATIONAL POLICE

Технічне забезпечення організованих злочинних груп сучасними засобами комунікації, а також їх використання при скоєнні протиправних дій, зумовлює необхідність прийняття правоохоронними органами заходів, що дозволяють здійснювати превенцію щодо протиправних дій осіб. Така ситуація вимагає запровадження нових підходів і способів отримання інформації про протиправні діяння, які направлені на забезпечення досягнення позитивних результатів у діяльності підрозділів Національної поліції, зокрема, за допомогою контролю за телефонними розмовами.

Відзначимо, що контроль за телефонними розмовами пройшов досить довгий шлях становлення, перш ніж зняття інформації з транспортних телекомунікаційних мереж, як різновид негласних слідчих (розшукових) дій (далі – НС(Р)Д), був запроваджений у слідчу діяльність. До недавнього часу, зазначені дії здійснювалися лише у рамках оперативно-розшукового процесу, що певним чином ускладнювало долучення результатів зазначених дій до кримінального провадження.

Уведення контролю телефонних розмов до системи кримінального процесу здійснилося вперше з прийняттям нового Кримінального процесуального кодексу України (далі – КПК України). Однак із моменту появи у КПК України і до теперішнього часу не припиняються дискусії щодо правових проблем проведення контролю за телефонними розмовами. Враховуючи вказане, вважаємо за доцільне продовжити дослідження проблемних аспектів, пов'язаних із контролем за телефонними розмовами підрозділами Національної поліції.

Зазначеній проблематиці присвячені дослідження українських та зарубіжних криміналістів, процесуалістів і вчених у сфері оперативно-розшукової діяльності, до яких слід віднести праці О.Я. Баєва, О.В. Баганця, Р.С. Белкіна, Ю.В. Гавриліна, В.І. Галагана, Є.А. Долі, Є.С. Дубоносова, В.А. Дубрівного, В.М. Жуковського, С.В. Єськова, В.О. Коновалової, С.М. Кряковцева, В.С. Кузьмічова, С.В. Лаврухіна, Н.Г. Лопухіної, Є.Д. Лук'янчикова, М.А. Погорецького, К.І. Попова, В.А. Семенцова, Д.Б. Сергєєвої, С.Р. Тагієва, В.М. Тертишника, Ж.В. Удовенка, С.А. Шейфера, В.Ю. Шепітька, В.М. Шумилова та інших вчених. Зазначені науковці, зробили вагомий внесок у дослідження вказаної проблематики. У той же час, на підставі аналізу норм КПК України, існує необхідність продовження дослідження проблемних питань контролю за телефонними розмовами підрозділами Національної поліції та внесення пропозицій щодо їх вирішення. Тому метою статті є дослідження проблемних аспектів контролю за телефонними розмовами підрозділами Національної поліції та вироблення пропозицій щодо удосконалення норм КПК України.

Враховуючи, що телекомунікаційні технології дуже швидко розвиваються, і зараз вже важко уявити життя сучасної людини без мобільного телефону, електронної пошти, контактів у соціальних мережах тощо, природно, що телекомунікаційні технології все частіше використовуються як при вчиненні кримінальних правопорушень, так і при їх розкритті [1, с.13].

Телефонне і електронне підслуховування, візуальне спостереження, збір, накопичення і

зіставлення за допомогою комп'ютерних інформаційних систем величезної кількості персональних даних – всі ці сучасні засоби соціального контролю, образно кажучи, створюють величезну «замкову щілину», через яку за людиною спостерігають держава, політичні і громадські організації [2, с.69].

Відповідно до ст.263 КПК України, зняття інформації з транспортних телекомунікаційних мереж (мереж, що забезпечують передавання знаків, сигналів, письмового тексту, зображень та звуків або повідомлень будь-якого виду між підключеними до неї телекомунікаційними мережами доступу) є різновидом втручання у приватне спілкування, що проводиться без відома осіб, які використовують засоби телекомунікації для передавання інформації, на підставі ухвали слідчого судді, якщо під час його проведення можна встановити обставини, які мають значення для кримінального провадження [3].

Під час проведення контролю за телефонними розмовами за допомогою спеціальних технічних засобів уповноваженими оперативно-технічними підрозділами органів поліції на підставі ухвали слідчого судді та за дорученням слідчого проводиться відбір, фіксація змісту інформації, яка передається особою, а також одержання, перетворення і фіксація різних видів сигналів, що передаються каналами зв'язку, без відома осіб, що використовують засоби телекомунікації, для встановлення обставин, які мають значення для кримінального провадження [4, с.41].

Детальний аналіз положень КПК України свідчить про окремі недоліки, які негативно впливають на ефективність протидії злочинності та на забезпечення конституційних прав і свобод громадян, що можуть бути обмежені під час контролю за телефонними розмовами підрозділами Національної поліції.

Законодавець у ч.2 ст.258 КПК України передбачив, що зняття інформації з транспортних телекомунікаційних мереж можливе за загальними підставами, передбаченими у ст.ст.246, 248, 249 КПК України. Крім того, у нормах КПК України закріплюється обов'язковість проведення контролю за телефонними розмовами щодо тяжких та особливо тяжких злочинів.

Відзначимо, що контроль за телефонними розмовами – це ефективний спосіб протидії злочинності. Наприклад, контролюючи розмови щодо злочинів у сфері обігу наркотичних засобів, психотропних речовин, їх аналогів або прекурсорів можливо встановити осіб, які зберігають, переробляють та купують такі засоби,

виявляти місця їх вживання, розповсюдження та ін. Однак не всі злочини, що передбачені розділом XIII Кримінального кодексу України, відносяться до категорії тяжких та особливо тяжких, тому контролювати розмови, щодо злочинів середньої тяжкості заборонено, навіть незважаючи на те, що у таких випадках це ефективний спосіб отримання первинної оперативно-розшукової інформації. Саме цей факт може створювати певні труднощі щодо виявлення, превенції та розслідування злочинів. Подібних прикладів можна наводити багато. Тому вважаємо, що така законодавча заборона не відповідає реаліям сьогодення та потребам практики.

Зокрема, у ряді європейських держав законодавство встановлює перелік злочинів, при розслідуванні, яких можливо проводити контроль за телефонними розмовами. Так, у положенні § 100 розділу III КПК Федеративної Республіки Німеччини (далі – ФРН) передбачена законність прослуховування за конкретними справами, а саме щодо: а) тяжких і особливо тяжких злочинів (вбивство, шантаж, розбій); б) державних, політичних злочинів. Відповідно до ст.100, 129 КПК ФРН можливе прослуховування розмов членів злочинних угруповувань, діяльність яких відрізняється високим ступенем суспільної небезпеки (торговці наркотиками, розбійницькі групи, злочинні групи, що займаються підробкою творів мистецтва, торгівлею краденими автомобілями, шахрайством в області страхування), якщо розслідування справи іншим шляхом буде безперспективним або надзвичайно складним [5].

Італійське кримінальне процесуальне законодавство у ст.226 КПК закріплює, що службовці кримінальної поліції мають право при виконанні службових обов'язків запобігати, переривати або прослуховувати телефонні або телеграфні повідомлення при розслідуванні: а) навмисних злочинів, які караються позбавленням волі на строк не менше п'яти років; б) злочинів, пов'язаних з наркотиками; в) злочинів, пов'язаних із застосуванням вогнепальної зброї і вибухових речовин; г) контрабанди; д) правопорушень, пов'язаних з образою, погрозами або порушенням спокою будь-якої особи з використанням телефону [5].

Викладене дозволяє зазначити, що обов'язковість законодавчої вимоги проведення контролю за телефонними розмовами підрозділами Національної поліції відносно тяжких та особливо тяжких злочинів законодавчо невиправдана. Задля ефективного виконання поставлених

завдань та своєчасного отримання інформації щодо протиправних дій, приймаючи рішення про використання можливостей контролю за розмовами, слід керуватися не тільки ступенем суспільної небезпеки, але й направленістю протиправних дій. Тому вважаємо, що необхідно врахувати міжнародний досвід, зокрема, європейських держав та закріпити перелік протиправних дій осіб, у разі підготовки та вчинення яких можливо проводити контроль за телефонними розмовами.

Водночас, одним із проблемних аспектів є законодавча невизначеність терміну проведення контролю за телефонними розмовами підрозділами Національної поліції в одному кримінальному провадженні та не встановлення граничного терміну надання керівниками та працівниками оператора телекомунікаційного зв'язку слідчому інформації, яка передається абонентами зв'язку та має значення для досудового розслідування.

Щодо зазначеного, підтримуємо наукові погляди Л.І. Аркуші, яка зазначає, що з урахуванням аналізу практичної діяльності оперативних підрозділів, а також відомчих нормативно-правових актів, слід було би визначити строки проведення кожної окремої негласної слідчої (розшукової) дії [6, с.98]. Подібної наукової позиції дотримуються О.М. Бандурка та І.П. Козаченко. Науковці переконані, що важливою умовою забезпечення прав і свобод громадян є законодавче визначення строків проведення слідчих та оперативно-розшукових дій, що підкреслює тимчасовість обмеження прав і свобод громадянина [7, с.17; 8, с.161].

У кримінальному процесуальному законі встановлено, що за загальними правилами, строк дії ухвали на проведення НС(Р)Д не може перевищувати два місяці. Це стосується і контролю за телефонними розмовами підрозділами Національної поліції. У випадку, якщо слідчий, прокурор вважають, що проведення такого контролю слід продовжити, то слідчий за погодженням з прокурором або прокурор мають право звернутися до слідчого судді з клопотанням про постановлення ухвали згідно з вимогами ст.248 КПК України. Зокрема, у ч.5 ст.246 КПК України передбачено посадові особи, умови та строки продовження проведення контролю за телефонними розмовами залежно від особи, яка приймала рішення щодо його проведення. Загальний строк, протягом якого в одному кримінальному провадженні може тривати проведення прослуховування телефонних роз-

мов, дозвіл на проведення якого дає слідчий суддя, не може перевищувати максимальні строки досудового розслідування, передбачені ст.219 КПК України.

Якщо звернути увагу на ч.1 ст.219 КПК України, то строки досудового розслідування починають обчислюватися з моменту винесення особі повідомлення про підозру. Крім того, згідно ч.1 ст.263 КПК України, контроль за телефонними розмовами підрозділами Національної поліції проводиться з метою встановлення обставин, які мають значення для кримінального провадження. Вбачається, що зазначена норма передбачає два варіанти отримання інформації, зокрема, при проведенні контролю за телефонними розмовами, а саме до винесення особі повідомлення про підозру та після його винесення. І це цілком закономірно, адже інформація про з'єднання абонентів дає можливість різко звузити коло осіб, що можуть бути причетними до протиправних дій, висунути обґрунтовані версії про вчинення протиправного діяння і, як наслідок, встановити підозрюваних, тобто осіб, яким вноситься повідомлення про підозру.

Якщо ж тлумачити ч.1 ст.249 КПК України, то можна побачити, що дотримання 2-місячного терміну проведення контролю за телефонними розмовами підрозділами Національної поліції можливе лише тоді, коли планується отримувати інформацію після винесення особі повідомлення про підозру, тобто коли особа набуває статус підозрюваного, а в якості періоду, за який необхідно отримати інформацію, що становить оперативний інтерес, визначається вся стадія досудового розслідування. Однак відсутність чіткого поділу цих варіантів у тексті кримінального процесуального закону породжує певні колізії в практичній діяльності, що виражаються насамперед у тому, що отримання інформації про з'єднання між абонентами за період до винесення повідомлення про підозру також обмежується 2-місячним терміном. Вважаємо, що подібну правову колізію слід змінити. Обмеження можливості отримання інформації про з'єднання між абонентами за період до винесення повідомлення про підозру та як наслідок обчислювання строків досудового розслідування не впливає з вимог кримінального процесуального закону.

Для усунення зазначеної прогалини необхідно розмежувати строк отримання інформації, що передаються каналами зв'язку до повідомлення про підозру, а також після його винесення, оскільки загальний строк, про який йде мова у ч.4

ст.249 КПК України, протягом якого в одному кримінальному провадженні може тривати контроль за телефонними розмовами, не може перевищувати максимальні строки досудового розслідування та починає обчислюватися з моменту з моменту винесення особі повідомлення про підозру.

Законодавець передбачив у ч.4 ст.39 Закону України «Про телекомунікації» та ч.4 ст.263 КПК України, що керівники й працівники операторів телекомунікаційного зв'язку зобов'язані сприяти виконанню дій зі зняття інформації з транспортних телекомунікаційних мереж, вживати необхідних заходів щодо нерозголошення факту проведення таких дій, організаційних і тактичних прийомів їх проведення та отриманої інформації, зберігати її в незмінному вигляді. Тобто, мається на увазі, що оператори зв'язку зобов'язуються створювати всі необхідні умови для проведення контролю за телефонними розмовами, а також вживати усіх необхідних заходів щодо недопущення розкриття організаційних і тактичних прийомів його проведення.

Беручи до уваги наведене, зазначимо, що законодавець не встановив термін, у який оператори зв'язку зобов'язані виконати вимогу слідчого та надати інформацію з транспортних телекомунікаційних мереж. Вважаємо за необхідне встановити 7-денний термін надання оператором зв'язку слідчому інформації, пов'язаної з переговорами абонентів стільникових мереж зв'язку.

Слід наголосити, що кримінальне процесуальне законодавство містить дуже прозорі гарантії, що унеможливають поширення інформації про приватне (особисте чи сімейне) життя особи, щодо якої проводили контроль за телефонними розмовами. Законодавець передбачив у ч.4 ст.255 КПК України, що прокурор знищує інформацію отриману під час НС(Р)Д, однак у ст.36 КПК України, таке повноваження прокурора в кримінальному провадженні не закріплено.

При проведенні контролю за телефонними розмовами підрозділами Національної поліції можливе здійснення втручання у приватне спілкування осіб, які не причетні до протиправних дій. Цілком зрозуміло, що у результаті таких дій здійснюється обмеження конституційних прав

цих осіб. Відповідно до ч.1 ст.255 КПК України відомості, речі та документи, отримані в результаті проведення негласних слідчих (розшукових) дій, які прокурор не визнає необхідними для подальшого проведення досудового розслідування, повинні бути невідкладно знищені на підставі його рішення. Однак, якщо ж виявляться відомості, що свідчать про їх протиправну діяльність, то виникає необхідність у вирішенні двох проблем, а саме: чи необхідно обов'язкове отримання додаткового дозволу на проведення контролю за розмовами від слідчого судді та чи правомірно використовувати отриману інформацію в якості судових доказів.

Так, у ст.253 КПК України передбачено, що особи, конституційні права яких були тимчасово обмежені під час проведення НС(Р)Д, а також підозрюваний, його захисник мають бути письмово повідомлені прокурором або за його дорученням слідчим, про таке обмеження. Відповідне повідомлення про факт і результати НС(Р)Д повинне бути здійснене протягом дванадцяти місяців з дня припинення таких дій, але не пізніше звернення до суду з обвинувальним актом. Переконані, що така гарантія не відповідає zasadі змагальності, яка передбачена ст.22 КПК України. Адже в особи, щодо якої проводився контроль за її телефонними розмовами, обмежене право на захист, забезпечення права на оскарження процесуальних рішень, дій чи бездіяльності. Враховуючи характерні ознаки зняття інформації з транспортних телекомунікаційних мереж, як різновиду НС(Р)Д, зокрема, конспіративність у осіб права, яких були обмежені, відсутні реальні можливості доводити незаконність обмеження таких прав.

Підсумовуючи, зазначимо, що контроль за телефонними розмовами не отримав досконалої процесуальної форми, яка би слугувала достатньою гарантією отримання надійних доказів та належного захисту прав і свобод людини. Тому з метою врегулювання зазначених прогалин необхідно конкретизувати ряд положень чинного КПК України, унормувати положення, що не знайшли законодавчого вираження у чинному кримінальному процесуальному законодавстві.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Тагієв С. Р. Тимчасовий доступ до інформації, яка знаходиться в операторів і провайдерів телекомунікацій, у кримінальному провадженні. *Слово Національної школи суддів України*. 2013. № 2. С. 13–24.
2. Авдеев М. Ю. Законодательство Российской Федерации о неприкосновенности частной жизни: к вопросу о заимствовании зарубежного опыта. *Евразийская адвокатура*. 2013. № 2 (3). С. 67–76.
3. Кримінальний процесуальний кодекс України : Закон України від 13.04.2012 № 4651–VI. *Відомості Верховної Ради України*. 2013. № 9–10, № 11–12, № 13. Ст. 88.

4. Негласні слідчі (розшукові) дії та використання результатів оперативно-розшукової діяльності у кримінальному провадженні : навч.-практ. посіб. / [Кудінов С. С., Шехавцов Р. М., Дроздов О. М., Гриненко С. О.]. Х. : Оберіг, 2013. 344 с.
5. Прослушивание телефонных переговоров как метод сыска в некоторых зарубежных странах. URL: https://studopedia.su/13_147712_proslushivanie-telefonnih-peregovorov-kak-metod-siska-v-nekotorih-zarubezhnih-stranah.html.
6. Аркуша Л. І. Деякі підстави проведення негласних слідчих (розшукових) дій (за КПК України від 13.04.2012 р.). *Південноукраїнський правничий часопис*. 2013. № 1. С. 97–100.
7. Бандурка О. М. Права і свободи людини та громадянина, судовий їх захист // Концепція розвитку законодавства України : матер. наук.-практ. конф. (м. Київ, трав. 1996 р.) / Ін-т законодавства Верховної Ради України / за ред. В. Ф. Опришка. К., 1996. С. 17–23.
8. Козаченко І. П. Дотримання прав і свобод людини у проведенні тимчасових і виняткових оперативно-розшукових заходів. *Науковий вісник Дніпропетровського юридичного інституту МВС України*. 2000. № 1 (1). С. 161–169.

REFERENCES

1. Tahiyev, S. R. (2013). Tymchasovyy dostup do informatsiyi, yaka znakhodyt'sya v operatoriv i provayderiv telekomunikatsiy, u kryminal'nomu provadzhenni [Temporary access to information held by operators and telecommunications providers in criminal proceedings]. *Slovo Natsional'noyi shkoly suddiv Ukrayiny*, (2). 13–24 (in Ukr.).
2. Avdeyev, M. YU. (2013). Zakonodatel'stvo Rossiyskoy Federatsii o neprikosnovennosti chastnoy zhizni: k voprosu o zaimstvovanii zarubezhnogo opyta [The legislation of the Russian Federation on the inviolability of private life: the issue of borrowing foreign experience]. *Yevraziyskaya advokatura*, (2/3). 67–76 (in Russ.).
3. Kryminal'nyy protsesual'nyy kodeks Ukrayiny [Criminal Procedural Code of Ukraine]. *Zakon Ukrayiny* (13.04.2012 No 4651–VI). *Vidomosti Verkhovnoyi Rady Ukrayiny*, 2013. (9–10, 11–12, 13). 88 (in Ukr.).
4. Kudinov, S. S., Shekhavtsov, P. M., Drozdov, O. M., & Hrynenko, S. O. (2013). *Nehlasni slidchi (rozshukovi) diyi ta vykorystannya rezul'tativ operativno-rozshukovoyi diyal'nosti u kryminal'nomu provadzhenni: navch.-prakt. posib.* [Indicative investigative (search) actions and the use of the results of operational and investigative activities in criminal proceedings: teaching. manu]. Kharkiv: Oberih (in Ukr.).
5. *Proslushivaniye telefonnykh peregovorov kak metod syska v nekotorykh zarubezhnykh stranakh* [Listening to telephone conversations as a method of investigation in some foreign countries]. Retrieved from: https://studopedia.su/13_147712_proslushivanie-telefonnih-peregovorov-kak-metod-siska-v-nekotorih-zarubezhnih-stranah.html.
6. Arkusha, L. I. (2013). Deyaki pidstavy provedennya nehlasnykh slidchykh (rozshukovykh) diy (za KPK Ukrayiny vid 13.04.2012 r.) [Some grounds for carrying out secret investigative (search) actions (for the CPC of Ukraine dated April 13, 2012)]. *Pivdenoukrayins'kyi pravnychyy chasopys*, (1). 97–100 (in Ukr.).
7. Bandurka, O. M. (1996). Prava i svobody lyudyny ta hromadyanyna, sudovyy yikh zakhyst [Rights and freedoms of a person and a citizen, judicial protection of them]. In: Opryshko V. F. (Red.). *Kontseptsiya rozvytku zakonodavstva Ukrayiny: mater. nauk.-prakt. konf.* (m. Kyiv, trav. 1996 r.). Kyiv (s. 17–23) (in Ukr.).
8. Kozachenko, I. P. (2000). Dotrymannya prav i svobod lyudyny u provedenni tymchasovykh i vynyatkovykh operativno-rozshukovykh zakhodiv [Observance of human rights and freedoms in the conduct of temporary and exceptional operational and search activities]. *Naukovyy visnyk Dnipropetrovs'koho yurydychnoho instytutu MVS Ukrayiny*, (1). 161–169 (in Ukr.).

Надійшла 14.11. 2017

Волошина М. О. Законодавчі аспекти проведення контролю за телефонними розмовами під-розділами Національної поліції. Форум права: електрон. наук. фахове вид. 2017. № 5. С. 78–83. URL: http://nbuv.gov.ua/j-pdf/FP_index.htm_2017_5_12.pdf

DOI: <http://doi.org/10.5281/zenodo.1193829>

Наголошено, що кримінальне процесуальне законодавство містить дуже прозорі гарантії, що унеможливають поширення інформації про приватне (особисте чи сімейне) життя особи, щодо якої проводили контроль за телефонними розмовами. Зроблено висновок про те, що контроль за телефонними розмовами не отримав досконалої процесуальної форми, яка б слугувала достатньою гарантією отримання надійних доказів та належного захисту прав і свобод людини. Тому з метою врегулювання зазначених прогалин необхідно конкретизувати ряд положень чинного КПК України, унормувати положення, що не знайшли законодавчого вираження у чинному кримінальному процесуальному законодавстві.

Ключові слова: негласні слідчі (розшукові) дії, контроль за телефонними розговорами, зняття інформації з транспортних телекомунікаційних мереж, підрозділи Національної поліції

Волошина М.А. Законодательные аспекты проведения контроля за телефонными разговорами подразделениями Национальной полиции

Отмечено, что уголовное процессуальное законодательство содержит очень прозрачные гарантии, исключающие распространение информации о частной (личной или семейной) жизни лица, в отношении которого проводили контроль за телефонными разговорами. Сделан вывод о том, что контроль за телефонными разговорами не получил совершенной процессуальной формы, которая служила достаточной гарантией получения надежных доказательств и надлежащей защиты прав и свобод человека. Поэтому в целях урегулирования указанных пробелов необходимо конкретизировать ряд положений действующего УПК Украины, нормировать положения, не нашли законодательного выражение в действующем уголовном процессуальном законодательстве.

Ключевые слова: негласные следственные (розыскные) действия, контроль за телефонными разговорами, снятие информации с транспортных телекоммуникационных сетей, подразделения Национальной полиции

Voloshina M.O. Legislative Aspects of Control over Telephone Conversations by Units of the National Police

The article is devoted to research of separate problems of control over telephone conversations by units of the National Police. As a result of the analysis of the provisions of the Criminal Procedure Code of Ukraine, certain deficiencies have been identified which adversely affect the effectiveness of counteracting crime and ensure the constitutional rights and freedoms of citizens, which may be restricted during the control of telephone conversations by units of the National Police. It is noted that in the law-enforcement process of the units of the National Police there are a number of problematic issues of a legal nature that require an immediate solution. Thus, the article reveals the questions that arise during the control of telephone conversations, describes the problems that arise in investigators during the conduct of the investigated unconscious investigative (investigative) action.

It was concluded that the control over telephone conversations did not receive a perfect procedural form, which would serve as a sufficient guarantee of obtaining reliable evidence and protection of human rights and freedoms. Therefore, in order to resolve these gaps, it is necessary to specify a number of provisions of the current Criminal Procedural Code of Ukraine, to normalize the provisions that did not find the legislative expression in the current criminal procedural law.

Key words: secret investigative (investigative) actions, control over telephone conversations, removal of information from transport telecommunication networks, units of the National Police.